

ବେଙ୍ଗର ସାହସ

ଡକ୍ଟର ଅରବିନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ବେଙ୍ଗର ସାହସ

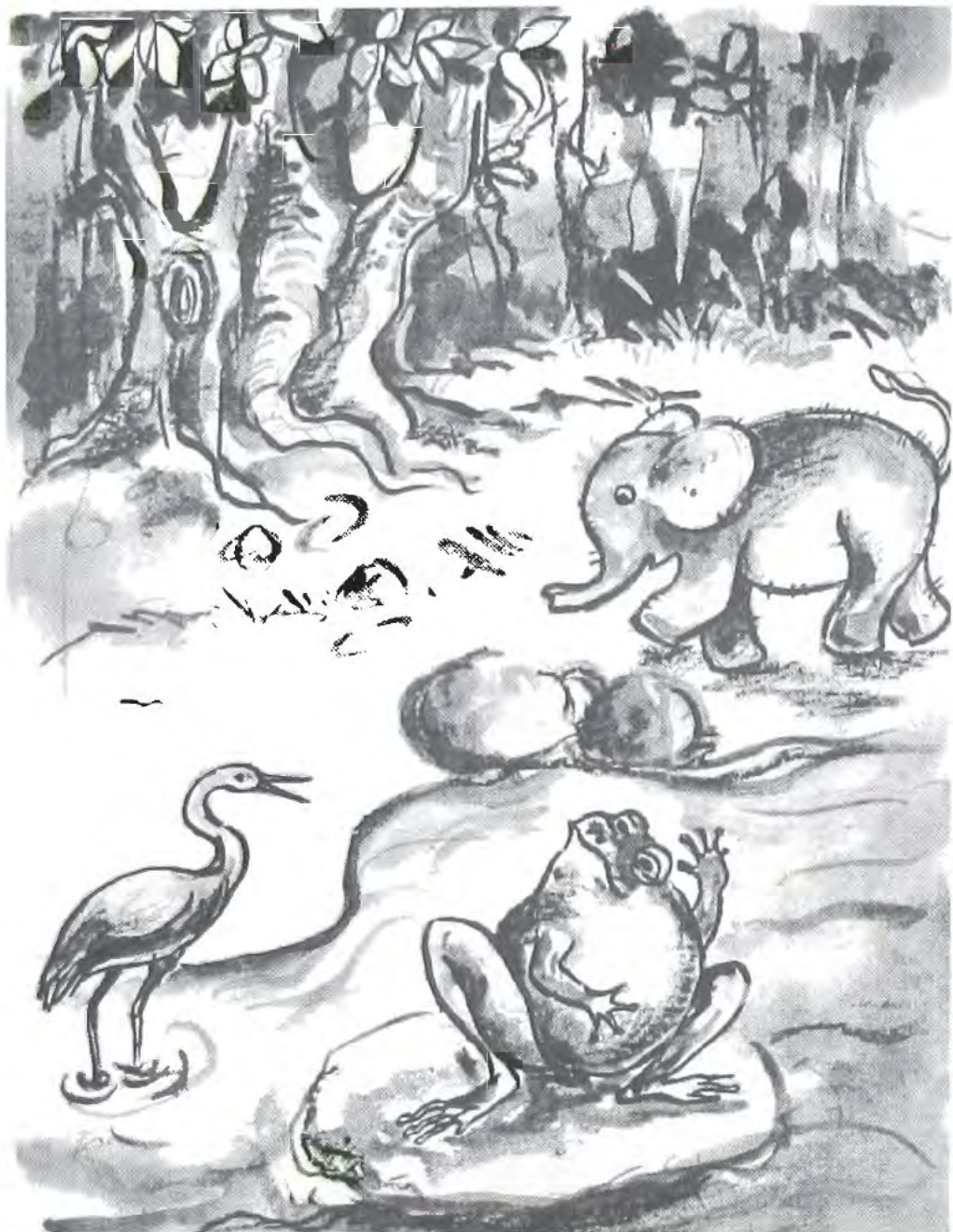

ଡକ୍ଟର ଅରବିନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକ
ଚିତ୍ର : ରମାକାନ୍ତ ସାମନ୍ତରାୟ

ସରସ୍ୱତୀ

ଗୌରୀନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୨

ବେଙ୍ଗର ସାହସ

ଡକ୍ଟର ଅରବିନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

Bengara Sahasa

by : Dr. Arabinda Patnaik

- ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ : ୨୦୦୫ ■ ପ୍ରକାଶକ : ସରସ୍ୱତୀ, ଗୌରୀନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧୦୦୨
- © ଲେଖକ ■ ଚିତ୍ର : ରମାକାନ୍ତ ସାମନ୍ତରାୟ ■ ମୁଦ୍ରଣ : ସରସ୍ୱତୀ ■ ମୂଲ୍ୟ : ୨୦/-
- Published by Saraswati ■ Gourinagar, Bhubaneswar - 751002 ■ © Author
- Illustrations : Ramakanta Samantaray ■ Printed at : Saraswati ■ Price : Rs.20/-

ବେଙ୍ଗର ସାହସ

କଥାଟିଏ କହୁ କିଏ କଥା

ବେଙ୍ଗୁଲା କଥା

କି ବେଙ୍ଗ

ଗୁମ୍ମା ବେଙ୍ଗ

କି ଗୁମ୍ମା

ପାହାଡ଼ ଗୁମ୍ମା

କି ପାହାଡ଼

ବଣ ପାହାଡ଼

କି ବଣ

କଣ୍ଟା ବଣ

କି କଣ୍ଟା

ଝିଙ୍କ କଣ୍ଟା..... ତା' ପରେ ?

ଅଗନା ଅଗ୍ନି ବନସ୍ତ ଭିତରେ ଧାଡ଼ିଏ ପାହାଡ଼ । ତାରି କରେ କରେ ସାପୁଆ
ନଈଟି କୁକୁକୁ ହୋଇ ବୋହି ଯାଉଥାଏ । ସେଇ ନଈଠୁ ଟିକିଏ ଉପରକୁ ପାହାଡ଼
କୋଳରେ ଗୁମ୍ମାଟିଏ । ସେଥିରେ ରହୁଥାଏ ଗୋଟିଏ ବେଙ୍ଗ । ବେଙ୍ଗଟି ବଡ଼ ତରକା ।
କଥାରେ କଥାରେ ସର ପକାଇ ଦେବ । କାହାକୁ ଛାଡ଼ିବନି କି କୋଉଠି ହୁଡ଼ିବନି । ଦିନେ
କ'ଣ ହେଲାନା ବଗଟାଏ ନଈ କୂଳରେ ବସିଥିଲା । ହାତୀ ବଣ ଭିତରୁ ଝୁଲି ଝୁଲି ଆସିଲା
ପାଣି ପିଇବାକୁ । ଛୋପରା ବଗଟା ବେଙ୍ଗ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ କହିଲା ଦେଖିଲୁ ଦେଖିଲୁ
କେଡ଼େ କାଳିଆ କୋତରା ହୋଇ ଅବରଗିଆ ଜୀବୁଟା- ସେଥିକି ପୁଣି ଖମ୍ବ ଭଳିଆ
ଗୋଡ଼ ଗୁଡ଼ାକ ନାଥୁକରି ଥୋଇ ଥୋଇ ମାଡ଼ି ଚାଲୁଛି । ବେଙ୍ଗ ଦି ଚାରି ଖେପା ଡେଇଁ
ପଡ଼ିଲା । କହିଲା

୩ ବେଙ୍ଗର ସାହସ

- “ଆମ ଚାରିଗୋଡ଼ିଆମାନେ ସେମିତି ଚାଲନ୍ତି । ସେଇ ଦିନଠୁ ବଗର ତା’ର ଅପଡ଼ ।

ବେଙ୍ଗ ଯେଉଁ ଗୁମ୍ଫାର ପାଙ୍କ ଭିତରେ ରହୁଥାଏ, ସେଇ ଗୁମ୍ଫାରେ ଥାଏ ଗୋଟିଏ ବାଘ । ବଣ ପାହାଡ଼ର ହରିଣ, ଶମ୍ବର ଆଦି ମାରି ଖାଏ । ହେଲେ ବେଙ୍ଗର କିଛି କରେନି କି ତା’ ପ୍ରତି ନଜର ଦିଏନି । ଦିନେ ବେଙ୍ଗ ବିଚାରିଲା- ଏଇ ବାଘ ସାଥରେ ବୁଦ୍ଧି ପରଖ କଲେ କିମିତି ହୁଅନ୍ତା ? ତଟାପର୍ ପକ୍ଷିଟାଏ ପାହି ଦେଲା । ବାଘ ଛାମୁରେ ବସିପଡ଼ି କହିଲା-

ବାଘ ଅଜା କିଓ ବାଘ ଅଜା
ଅତି ବଳିଆର ବନସ୍ତ ରଜା
ମୁଁ ଅତି ବାଳୁଡ଼ ଏଡ଼ିକିଟିଏ
ତୁମଠୁ ବଡ଼ ବା ବଳୁଆ କିଏ ।

ବାଘ ଖୁସି ହୋଇ କହିଲା- ହଁ ତା’ ନୁହେଁ ଆଉ କ’ଣ ?

ବେଙ୍ଗ କହିଲା- ହେଲେ ତମର କେତେ ବଳ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୋ ମନ ହାଇଁପାଇଁ
ହେଉଛି । ଗୋଟାଏ କାମ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ବାଘ ବୋଇଲା- କ'ଣ କହୁଛୁ ।

ବେଙ୍ଗ କହିଲା- ମୁଁ ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ଏଇ ବଡ଼ ପଥରଟାକୁ ଗଡ଼ାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ
ତାକୁ ଅଟକାଇବ ଯେମିତିକି ସେଇଟା ନଈ ଭିତରକୁ ଗଡ଼ି ନଯାଏ ।

ବାଘ ଅନାଇଲା, କହିଲା- ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପଥରଟା ମୋର କାଉଁଜି ସାହାସ କୁଳଭ
ନାହିଁ ।

ବେଙ୍ଗ କହିଲା- ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଅକ୍ଳେଶରେ ପାରିବି । ଦେଖିବ ? ରହ, ମୁଁ ତଳକୁ ଯାଏ,
ତୁମେ ପଥରଟାକୁ ଖାଲି ଠେଲି ଦିଅ । ଦେଖିବ ମୁଁ ତାକୁ କିମିତି ଅଟକାଇ ଦେଉଛି ।

ଏତିକି କହି ସେ
ଖେପା ମାରି ମାରିକା ନଈ
କୂଳର ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ
ବସିଲା । ସେ ଅନୁମାନ
କରିନେଲା ପଥରଟା ଗଡ଼ି
ଗଡ଼ି ଆସି ଆପେ ଏଇଠି
ଅଟକି ଯିବ । ବାଘ କଅଣ
କଲାନା, ପାହାଡ଼ ଉପରୁ
ପଥରଟା ଗଡ଼ାଇ ଦେଲା ।
ପଥରଟା ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଆସି
ସେଠି ଅଟକି ଗଲା । ବେଙ୍ଗ
ଖେପାଟାଏ ମାରି ତା'
ଉପରେ ବସିପଡ଼ି ବାଘକୁ
କହିଲା

- ଦେଖିଲ ?

ବାଘ ବିଚରା କହିବ କ'ଣ ? ବେଙ୍ଗର ସାହସ ଓ ଶକ୍ତି ଦେଖି ସେ କାବା ହୋଇଗଲା । ଭାବିଲା, ଯଦି ଏଇ ଛୋଟ ଜୀବଟା ପାରିଲା ମୁଁ ବା ନପାରିବି କାହିଁକି ? ତା' ପରେ ବେଙ୍ଗଦେଉଥିବା ଆହ୍ୱାନର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ସଜ ହେଲା । ଏଥର ବାଘ ଠିଆ ହେଲା । ବେଙ୍ଗ ଗଡ଼ାଇଲା ଏକ ମସ୍ତବଡ଼ ପଥର । ବାଘ ତାକୁ ଅଟକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ବେଳକୁ ତା'ରି ସାଙ୍ଗରେ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ନଇ ଭିତରେ ପଡ଼ିଲା । ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବୁରା ଓ ପାଣି କାହୁଁଥିଲେ ସୁଦୂରୁହୁ ହୋଇ ହାରତା ମୁହଁରେ ଲେଉଟିଲା ।

ବାଘର ମନଲାଜ ମନରେ ଥାଏ । ବେଙ୍ଗ ଦିନେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲା । କହିଲା

- “ତୁମର ମୋର ଦଉଡ଼ା ଦଉଡ଼ି ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିବା । ଦେଖିବା କିଏ ଜୋର୍ରେ ଧାଇଁ ପାରୁଛି ।

ବାଘ ତା' କଥାରେ ହଁ ଭରିଲା । ହେଲା ଦୌଡ଼-ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ବାଘ ଧାଇଁଲା ବେଳକୁ ବେଙ୍ଗ କ'ଣ କଲାନା ତା' ଲାଞ୍ଜକୁ ଜାହୁଡ଼ି ଧରି ଲାଖି ରହିଲା । ବାଘ ଏକଥା ଜାଣେନି ।

ସେ ଧାଇଁ ଥାଏ । କିଛିବାଟ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଗଲା ପରେ ସେ ଦେଖିଲା ବେଙ୍ଗ
କେଉଁ ପାଖ ଆଖରେ ଦିଶୁନି । ସେ ଏ ବାଜି ଜିତି ଯାଇଛି ବୋଲି ବିଚାରି ଅଟକି ଗଲା
ବେଳକୁ ବେଙ୍ଗ କାଇଦାରେ ଲମ୍ବ ଡିଆଁଟାଏ ମାରି ଦେଇ କିଛି ଆଗରେ ବସିପଡ଼ିଲା ।
ବାଘ ଏଣେ ତେଣେ ଅନାଇଲା ବେଳକୁ ପାଟିକରି କହିଲା-

“ମୁଁ ହେଉଟି ମୁଁ ହେଉଟି
ବାଜିରେ ଗଲି ଜିତି
ବାଘ ଅଜାକୁ ହଟାଇ ଦେଲି
କେମିତିକି ମୁଁ ନାତି ।”

ବାଘ ଦେଖି ଦେଇ ତ କାବା ! ଭାବିଲା-ଏଡ଼ିକି ବକଟେ ଜୀବ ଦେହରେ ଏତେ
ବଳ ! ତା’ ଗୋଡ଼ରେ ଏତେ ତାକତ ! ଆରେ ବାଘରେ ମୋଠୁଁ ବି ଅଧିକ ବେଗରେ ଧାଇଁ
ପାରୁଛି ! ସେଦିନ ଏତେବଡ଼ ପଥରଟାକୁ ଅଟକାଇ ଦେଲା ! ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି,
ମୋ’ଠୁ ଏଇଟା ବଳୁଆ ହେବ । ଏତେ କଥା ଭାବିଲା ସିନା କିଛି କହିଲାନି । ତେବେ ମନ
ଭିତରେ ଟିକିଏ ଡର ପଶିଗଲା । ବେଙ୍ଗ କିନ୍ତୁ ଏତିକିରେ ନନ୍ଦାଡ଼େ ।

ବେଙ୍ଗ କ’ଣ କରିଥାଏ ନାଁ, ବାଘ ଦଉଡ଼ୁ ଦେବା ବେଳେ ତା’ ଲାଞ୍ଜରେ ଝୁଲି
ସେଥିରୁ କିଛି ରୁମ ଖାଇ ଦେଇ ଥାଏ । ସେଇତକ ନେଇ ତହିଁଆର ଆରକ ଆଉ ଏକ
ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇଁ ଡାକରା ଦେଲା । ଏଥରକ ହେଲା ବାଜି କରିବାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ।

କିଏ କ'ଣ ଖାଇଛି ବାନ୍ତିକରି ଦେଖାଇବ । ବାଘ ବାନ୍ତି କଲା । ଖାଇଥିବା ନାନାଦି ପଶୁଙ୍କ ରୁମ ସେ ବାନ୍ତିରେ ପଡ଼ିଲା । ବାଘ ତାକୁ ଦେଖାଇ କହିଲା

- 'ଇଏ କାଲି ଖାଇଥିବା ବଣ ହରିଣର ରୁମ, ଇଏ ଆଜି ଖାଇଥିବା ବଣୁଆ ବାରୁହାର ରୁମ ଇତ୍ୟାଦି' । ବାଘ କଥା ସରିଲା ପରେ ବେଙ୍ଗ ରହି ରହିକା ବାନ୍ତି କରି କହିଲା

- 'ହେଇଟି ଦେଖ, ଇଏ ହେଲା କାଲି ଖାଇଥିବା ତୁମ ଗୋସେଇଁ ମା'ଙ୍କ ରୁମ, ଇଏ ହେଲା ଆଜି ସକାଳେ ଖାଇଥିବା ତୁମ ଗୋସେଇଁ ବାପଙ୍କ ରୁମ.....' ।

ବାଘ କି ଏ କାଣ୍ଡ ଶୁଣି ରହେ ! ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଧରି ଧାଇଁଲା । ସେ ତା' ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଡୋରରେ ଧାଇଁଥାଏ । ଭୟ, କାଳେ ବେଙ୍ଗ ତାକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ଖାଇଯିବ ।

ଅନେକ ଦୂର ଧାଇଁଗଲା ପରେ ଗୋଟାଏ ନିଛାଟିଆ ଜାଗାରେ ବାଘଟା ଅନ୍ଧାମାରି ବସିଗଲା । ତା' ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଓହୋ ! ଅଳ୍ପକେ ପ୍ରାଣଟା ରହିଗଲା । ସେ ତ ମୋ କୁ କଲି ସାରିଥିଲା । ଆଉ କି ମତେ ନଖାଇ ଛାଡ଼ି ଥାନ୍ତା ! ଏକଥା ପାଖ ଜାମୁଗଛ ଉପରେ ବସିଥିବା ମାଙ୍କଡ଼ର କାନରେ ବାଜିଲା ।

ମାଙ୍କଡ଼ ବିଚରା କିଛି ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ପଚାରିଲା -

-କ'ଣ କିଓ ବାଘମାମୁଁ ?

ବାଘ ମାଙ୍କଡ଼କୁ ଦେଖି ଟିକିଏ ଦମ୍ଭ ପାଇଲାଭଳି ହୋଇ କହିଲା ।

- କ'ଣ କିରେ ଭଣଜା, ସେଇ ଗୁମ୍ଫାରେ ଗୋଟାଏ ଭୟଙ୍କର କୁନିବେଙ୍ଗ ଅଛି, ସିଏ ମୋ ଗୋସେଇଁ ବାପ ଓ ଗୋସେଇଁ ମା'କୁ ଖାଇଛି । ମତେ ଖାଇବାକୁ ଆଉ କେତେ ଘଡ଼ି ? ମୁଁ ତାକୁ ଡରି ଯାଇଛି । ତା'ରି ଭୟରେ ପଳାଉଛି !

କଥାଟା ଶୁଣି ମାଙ୍କଡ଼କୁ ଅସମ୍ଭବ ଲାଗିଲା । ଭାବିଲା ଏ ବାଘଟାର ମୁଣ୍ଡ ବିଗିଡ଼ି ଗଲାଣି । ସାହସ ବାନ୍ଧି ବୁଦ୍ଧି ଖେଳେଇ ପଛରେ ସିନା ବଳ ଖଟାନ୍ତା । କିଛି ନକରି ଦେହରେ ଏତେ ବଳ ଥାଉ ଥାଉ ସାମାନ୍ୟ ବେଙ୍ଗ ଡରରେ ପଳାଉଛି । କାବା ହେଲା ପରି ପଚାରିଲା-

- ହଇଓ ତୁମେ, ତୁମେ ପୁଣି ଛାର ବେଙ୍ଗଟାକୁ ଡରୁଛ ?

ବାଘ ଭାଣ୍ଡିଆ ହେଲା । ମନେ ମନେ ରାଗୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ କହିବ ? କହିଲା-

ତମେ ସିନା ଏଠି ମତେ ଏମିତି କହୁଛ । ଗଲ ଦେଖି ତା' ପାଖକୁ । ଦି ଚାରିଟା କଥାରେ ତମକୁ ଯଦି ସିଏ ଡରେଇ ନଦେଇଛି ମୋ ନାଁ ଧରିବ ନାହିଁ । ମାଙ୍କଡ଼ ଚାଲିଲା ବାଘ ସାଙ୍ଗରେ ବେଙ୍ଗର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ।

ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ଥାଇ ଆଗନ୍ତୁକ ବାଘ-ମର୍କଟ ଆଳାପ ବେଙ୍ଗ ଶୁଣିଲା । ଖୁବ୍ ସତର୍କ ହୋଇ ମାଙ୍କଡ଼ କୁ ପାନେ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଲା । ଏତିକି ବେଳେ ମାଙ୍କଡ଼ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ବେଙ୍ଗ କ’ଣ କଲା ନା, କିମ୍ଭୂତ-କିମାକାର ସ୍ଵରରେ ରଡ଼ିଟାଏ ଛାଡ଼ିଲା । ମାଙ୍କଡ଼ର ତ ବାଘକଥା ମନେଥାଏ । ଏ ରଡ଼ି ଶୁଣି ତା’ ପିଲେହି ପାଣି । ହେଲେ ବାଘକାଳେ ତାକୁ ଡରକୁଳା ବୋଲି ଭାବିବ, ଏଇ ଲାଜରେ ମୁହଁଉଡ଼କ୍ ମାରି

ଆଗେଇଲା । ବେଙ୍ଗ ପୁଣି ଗୋଟାଏ ବିକଟାଳ ଶବ୍ଦ କରି ତା’ ନାକ ଉପରକୁ ଡାମ୍ପ ଦେଲା । ମାଙ୍କଡ଼ ସେତିକିରେ ଛାନିଆ ହୋଇ ଧାଇଁଛି । ତା’ ଆଗେ ଆଗେ ଆହୁରି ଜୋର୍ରେ ଧାଇଁଛି ବାଘ । କିଛି ବାଟ ଗଲା ଉତ୍ତାରୁ ବାଘ କହିଲା-

- କ’ଣ କହୁଥିଲି ? ଦେଖୁଛୁଟି ?

ମାଙ୍କଡ଼ କାନ କୁଣ୍ଡେଇ କୁଣ୍ଡେଇ କ’ଣ ଭାବିଲା କେଜାଣି ମଉନ ରହିଲା ।

ଦିହେଁ ଯାଉଥାନ୍ତି ବାଟରେ ଗୋଟିଏ ଝିଙ୍କକୁ ଭେଟିଲେ । ସେ ଏ ଦୁହଁଙ୍କର ଭୟାକୁଳ ଓ ବିରସ ମୁହଁଟିମାନ ଦେଖି ଭଲମନ୍ଦ ପଚାରିଲା । ସେମାନେ ଆମୂଳଚୂଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲେ । କହୁ କହୁ ଦି' ଚାରିପଦ ବଢ଼େଇକରି ମଧ୍ୟ କହି ଦେଉଥାନ୍ତି । ଝିଙ୍କ ସବୁ ଶୁଣିଲା । ତା'ର ବିଶ୍ୱାସ ହେଲାନି । ଭାବିଲା, ଯିବା ଦେଖିବା କ'ଣ ଘଟଣା । ତିନିହେଁ ଚାଲିଲେ । ଆଗରେ ଝିଙ୍କ ପଛରେ ମାଙ୍କଡ଼, ସଭା ପଛରେ ବାଘ । ଚାଲୁ ଚାଲୁ ବେଙ୍ଗ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥାନ୍ତି ।

ଏମାନଙ୍କ କଥା ବେଙ୍ଗ କାନରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଗୁମ୍ଫା ଭିତରେ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ତିଆର ହୋଇ ରହିଲା । ଝିଙ୍କ ଯେମିତି ସେ ଗୁମ୍ଫା ଦୁଆର ମୁହଁରେ ହୋଇଛି, ବେଙ୍ଗ ଏକ ବିକୃତ ଭୟାନକ ଶବ୍ଦ କଲା । ପୁଣି ଆଉ ଏକ ରଡ଼ିଦେଇ ତା' ଉପରକୁ ଆକ୍ରମଣର କୁଦା ମାଇଲା । କିନ୍ତୁ ତା' ନାକ ଉପରେ ନପଡ଼ି, ମୁନିଆ ମୁନିଆ କାଠି ଦେହରେ ଲାଗିଗଲା । ବାଘ ଏ ଘଟଣା ନଦେଖି ନଚାହିଁ ବେଙ୍ଗର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପରାଜୟର ଦୌଡ଼ ଦେଲା । ତା' ପଛେ ପଛେ ମାଙ୍କଡ଼ ଓ ଝିଙ୍କ । ତିନିହେଁ ଛତ୍ରଭଂଗ ଦେଲେ ।

ବେଙ୍ଗର ଘଟଣା କେହି ଜାଣିଲେନି । କିନ୍ତୁ ଝିଙ୍କ ଗନ୍ଧୁର ଭିତରେ ପଶିଗଲାବେଳକୁ
ତା' ଦେହରୁ ମଲା ବେଙ୍ଗଟାଏ ଝଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।

ଏଇ ଘଟଣାବଳୀକୁ ନିରବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିବା ଶୁଆଟିଏ ବୋଲିଲା -

ଏଡେ ଚତୁର ଚଲାକ ବେଙ୍ଗ

ଗରବେ ଭରି ମନ

ବଢ଼ିମା କାଢ଼ି ଜିତିଲା ନାଲି

ହରାଇ ଦେଲା ପ୍ରାଣ ।

.....ମୋ କଥାଟି ସରିଲା ।

